

Lớp Phó

Đó là thằng con trai cao nhòng nhòng như cây tre, mắt to “đại tướng” và có chiếc răng khểnh không chê vào đâu được. Thằng con trai này mới gia nhập vào vương quốc của tôi từ buổi sáng hôm qua. Người chi lạ kỳ, lễ gia nhập chẳng có cái gì gọi là... mỗi một câu giới thiệu cộc lốc ngang như cua:

- Tôi là Quang Khánh, thành viên mới của vương quốc ta và các quan muốn nhét tôi ngồi chỗ nào thì nhét.

Hết nói nổi, hắn ta cứ làm như mình là vua quan gì không bằng, đã vậy khi nói xong hắn còn nhe răng ra cười làm cho các nữ nhi của vương quốc đều chết lịm với chiếc răng khểnh ấy và tim tôi cũng hẫng đi một nhịp rồi mới co bóp bình thường... Quái lạ, tại sao vậy nhỉ, nụ cười của hắn có sức quyến rũ vậy sao? Hay hắn là phù thủy giả dạng? Chịu, chỉ nghe Trang lẩm bẩm: “Cũng khá đấy anh bạn ạ!”, còn Huyền thì thầm: “May mà trái tim tao đúc bằng kim cương, nếu không thì nó tan mất tiêu rồi, hú vía!”

Ở trên kia hắn vẫn đứng như phỗng, mắt tròn vo nhìn thần dân của tôi đang mơ màng chết lịm mà chẳng hiểu lý do tại sao, chỉ có

Phương - anh chàng lớp phó lao động - là tinh tảo nhất. Anh ta reo ầm lên như bắt được vàng... ngoài chợ vậy:

- Vâng! Xin mời bạn, thích ngồi ở đâu thì ngồi, thế là bọn mày râu tụi mình đã chuẩn chực. Ha ha...

Ra vậy đấy, chả là trước kia bọn con gái luôn chọc bọn "đóng thùng" là quá ít, chỉ bằng số lẻ của bọn con gái mà thôi, tưởng đùa chơi ai ngờ bọn đó vẫn nhớ và hôm nay có cơ hội lên mặt với bọn áo dài.

Tôi vênh mặt trả đũa:

- Nhưng chực mười hai cơ bạn ạ, đừng mơ sớm nhé!

Và ngay lập tức, cái miệng tôi và hai mươi tám cái miệng của bọn con gái đều tròn vo khi nghe tên lính mới trả đũa:

- Họ bán cá mới tính chực mười hai bạn ạ!

Tính lém lỉnh trong tôi bỗng trỗi dậy, ráng cười thật tươi, tôi nói:

- Vậy hả bạn? Thế mà tôi không biết đấy. Ủa, thế bạn đi mua cá thường lắm hả?

Cả lớp cười lẫn khi thấy vẻ mặt hả hê của tôi và gương mặt đỏ như gấc chín của hân; và cả lớp còn bị lên ruột vì hân gật đầu trả lời tình queo:

- Tôi đi chợ hoài à!

Lý lịch trích... dọc của hân được bổ sung thêm: thích đi chợ và khoái mua cá. Mặt đứa nào đứa nấy đỏ bừng vì cười rồi cuối cùng hân cũng chọn được chỗ ngồi thích hợp cho thân hình... tổn vải của mình là ngồi ở góc lớp. Hân cười toe không có vẻ gì phàn nàn về chỗ ngồi tối tăm mù mịt ấy. Và thật bất ngờ, từ tiết đầu tiên hân làm cho cả lớp phải kinh ngạc, hân học "siêu" tất cả các môn, từ Toán, Lý cho

đến Sử, Địa, nhưng oái oăm thay môn Văn lại là môn cực hình đối với hần, trong khi cả lớp rất khá môn này. Giờ Văn chúng tôi tiếp thu bài giảng cứ như là ăn một ly chè hoặc một ly kem ba màu, còn hần mặt mày nhăn nhó như là đang uống thuốc... diệt chuột, ngó thấy thảm luôn. Trang cười:

- Ông trời có mắt hay sao ấy!

Còn Phương thì vỗ vai hần ra vẻ thông cảm:

- Ráng lên mày, khéo mày ế... người yêu đấy!

Thu Hà lớp phó học tập chuyển sang trường khác học, và thế là cái ghế lớp phó học tập nghiễm nhiên rớt cái tòm vào tay hần vì chẳng có ai xứng đáng hơn. Cả lớp cười ra nước mắt khi nghe hần nói lúc nhậm chức:

- Em hứa sẽ học giỏi à mà khá thôi môn Văn để thầy cô và các bạn vui lòng!

Anh chàng Phương thích chí cười khanh khách và tiện tay vò đầu hần khiến cho mớ tóc rối bồng bong như cái tổ quạ, càng làm cho cả lớp cười sặc sụa, hơn cả khi xem phim hề Sác-lô nữa.

Với chiều cao "lý tưởng" ấy, hần làm được nhiều việc ra phết. Bọn con gái quét mạng nhện là hần sẵn sàng cống hiến chiều cao để phục vụ lợi ích chung, và chính hần đem về cho lớp chiếc huy chương vàng môn chạy 1.500 mét, hần phóng đi ào ào khiến đối thủ chạy theo muốn đứt hơi nhưng chẳng thể làm gì nổi hần. Lúc nghỉ mệt, tôi đem ly nước cam ra mời, hần cười hì rồi hỏi chuyện tình queo, như chẳng biết mệt là gì:

- Lớp trưởng ấy tên gì nhỉ?

- Lính mới mà không biết tên lớp trưởng sao? Họ tên là Đậu Quyên!
- Đậu Quyên? Sao không đặt là Đỗ Quyên?
- Đỗ hay đậu gì chả vậy, muốn biết rõ thì hỏi ba má tôi á. Cả lớp ủa ra vây kín lấy hẳn, đứa nào cũng chăm soi chiếc huy chương vàng hẳn mới nhận được rồi kéo nhau đi ăn chè. Phương hùng hồn tuyên bố:
- Từ bữa có mày tụi tao đỡ bị bắt nạt hơn đấy!

Huyền đỡ lại ngay:

- Chớ hai mươi chín đứa con gái biết làm gì hơn? Nói vậy mà không biết dị!

Phương nhe răng cười hì hì xí xóa rồi tấn công tới tấp vô lý chè vô tội. Cả bọn tấn công ào ào như vũ bão, chẳng thèm để giành thời gian nghĩ rằng hậu quả của những lý chè này có thể sẽ dẫn cả bọn đi thẳng đến bệnh viện hoặc... bác sĩ tư. May mà chị bán chè có nụ cười xinh như mộng đã đứng cạnh đẩy canh chừng, chớ không sẵn đà bọn tôi đã ăn luôn lý, muỗng, bàn, ghế. Hú vía, và cho đến bây giờ mỗi khi nghe ai nhắc đến chữ chè (dù vô tình hay cố ý) là tôi cứ run cầm cập như người bị sốt rét và bỏ cơm liền... bữa nữa vì quá sợ. Mà hình như đứa nào cũng vậy, đến nỗi chị bán chè sắp nảy ra ý định dẹp tiệm vì ế kia mà! (Không tin bạn cứ hỏi... tôi thì rõ!)

Giờ Văn, mặt đứa nào cũng tươi hơn hớn, mặt của anh chàng lớp phó có khá hơn rồi thì phải. Cô vào lớp, với nụ cười trên môi nhưng không phải là nụ cười của mọi ngày (!?)... Vừa đặt túi xách xuống bàn, cô đã nói luôn:

- Giờ này cô trả bài cho các em thay vì học bài mới, cô sợ giữ xấp bài này lại trong nhà e sáng mai con trai cô phải mua vật liệu xây nhà

sớm quá!

- Sao vậy cô?

- Răng rứa cô?

Cô vuốt vuốt mái tóc cổ giấu nụ cười:

- Rồi các em sẽ biết.

Như thường lệ, cô nhận xét về chất lượng của bài kiểm tra và đọc mẫu những bài cao điểm hay những đoạn văn hay của bài nào đó.

Cuối cùng cô bật mí!

- Có một em trong lớp ta đã làm một bước nhảy vọt khá cao, từ vùng trâu đầm của Việt Nam sang vùng đầm lầy của châu Phi. Các em nghe nhé!

Cả lớp cười sặc sụa ngả nghiêng theo từng lời cô đọc. Chúa ơi, chẳng có bài văn nào có thể hay hơn thế nữa, hình ảnh hình tượng được hình dung qua đôi mắt của người cận rất... rất nặng. Cả lớp biến thành cái chợ trời thật nhanh chóng với 101 kiểu cười, ha ha, há há, nhất là tiếng cười rùng rợn của Phương... "... Tổ quốc ta đẹp như một bông hồng sau cơn bão, vì đẹp nên bướm ong sẽ đến vây quanh. Nếu có thể em xin được làm một cành gai để bao bọc, chở che cho bông hồng khỏi bị sự... ve vãng của bướm ong..."

Cô lập lại trật tự lớp rồi nói:

- Câu văn rất sinh động phải không các em, nhưng đẹp như bông hồng sau cơn bão thì còn phải... xem lại đã, cô chưa thể quyết định được.

Có một gương mặt chuyển từ tái xanh sang đỏ hồng, anh chàng cứ vò mãi mái tóc của mình cho dù những sợi tóc đang kêu cứu thảm

thiết. Nhiều con mắt dồn hết xuống cuối lớp nhưng chẳng ai nói một lời chế giễu chê bai, hết thấy đều thông cảm vì biết rằng anh chàng đang cố gắng vươn lên để thực hiện lời hứa của mình. Phương lên tiếng:

- Thôi đọc bài mới đi cô ơi, em buồn ngủ quá! ...

Và hôm nay cả lớp đã có mặt tại quán kem mới khai trương, bài kiểm tra Văn của lớp phó đã đạt tới con số tám tròn trịa đỏ chói, và tất nhiên bữa kem này do lớp phó tài trợ, ăn mừng mà lị! Ấn ly kem mát lạnh vào tay tôi, lớp phó nheo mắt cười:

- Mời Đỗ Quyên, không phải “Đậu” đâu nghen!

Những tia nắng cuối ngày len qua tán dừa chiếu vào chỗ chúng tôi, ly kem không còn là ba màu nữa mà đã thành nhiều màu sắc trộn lẫn.

Phương gào lên:

- Tổ quốc ta đẹp như một bông hồng trong trận mưa phùn rồi, nào nâng ly!

Và có lẽ chẳng bao giờ tôi lại ngán những ly kem hấp dẫn đến thế này!

Gai Xương Rồng

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003